

Arrest

nr. 279 512 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 mei 2018.

1.2. Verzoeker wordt op 3 december 2020, 25 februari 2021 en 10 mei 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd in zijn arrest nr. 269 646 van 11 maart 2022.

1.4. Op 5 mei 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en u bent een niet praktiserende christen. U bent geboren op 14 december 1986 in Chiyah. U woonde vanaf uw geboorte tot uw achtste samen met uw gezin afwisselend in Sinn el Fill en Tahwita (regio ‘Greater Beirut’). Vervolgens gingen uw ouders uit elkaar en werd u naar het internaat van al Mradih gestuurd. U liep er school tot uw veertiende à vijftiende waarna u werd overgeplaatst naar een internaat in Saida (Zuid-Libanon). U heeft het laatste jaar van uw middelbaar onderwijs niet afgemaakt aangezien u schoolmoe was. Na het stopzetten van uw studies ging u aan de slag als de persoonlijke chauffeur voor een dame in Beirut. U vestigde zich opnieuw bij uw moeder, uw broers en uw zussen in Chiyah. Met behulp van uw toenmalige werkgeefster kon u vervolgens als chauffeur aan de slag bij Athletico SC – een lokale voetbalploeg in Beirut. Daarna heeft u nog enkele jaren gewerkt voor het International Rescue Committee (IRC) en enkele maanden voor de VN voedsel en landbouworganisatie (FAO). Voor beide organisaties was u tewerkgesteld als chauffeur en deed u daarnaast ook nog logistiek werk. In 2016 bent u gestopt bij het FAO en heeft u uw eigen bakkerij geopend in Ein el Roumani (Beirut regio). Na zes maanden – zo’n twee maanden voor uw vertrek uit Libanon – diende u uw bakkerij te sluiten omwille van een faillissement.

U diende Libanon te verlaten omwille van problemen die u er gekend heeft ten gevolge van uw relatie met E. A. (CG 18/14455, O.V. 8.620.253).

U heeft sinds augustus 2015 een relatie met E., een christelijke Libanees woonachtig in Beirut, die u leerde kennen tijdens een karaokeavond. Uw partner zijn familie is oorspronkelijk afkomstig uit Jarjour, een klein dorp gelegen in het zuiden van Libanon, en zijn gezin trok op frequente basis naar hun geboortedorp om daar het weekend door te brengen. Uw partner ging niet mee aangezien zijn job als verantwoordelijke van een restaurant ervoor zorgde dat hij een excuus had om in de stad te blijven. Jullie maakten gebruik van de afwezigheid van zijn gezin om met elkaar af te spreken in E. zijn ouderlijke woning.

Op 14 oktober 2017 kwam Y. A., de vader van E. die tewerkgesteld is bij de Libanese Mukhabaraat, echter onverwacht vroeger thuis en werden jullie door hem samen in bed betrapt. Er ontstond een schermutseling waarbij E. gewond raakte aan zijn hoofd. Op een gegeven moment heeft E.’s vader de slaapkamer verlaten om zijn pistool te halen en konden jullie wegvlugten uit de woning. Vervolgens gingen jullie met de auto naar de woning van A. S., een dichte vriend van E. die op de hoogte was van jullie relatie, in Souweifaat (in de rand van Beirut). Jullie hebben A. ingelicht over hetgeen er eerder op de dag gebeurd was met de vader van E.. A. durfde jullie echter niet helpen uit schrik voor E.’s vader. Vervolgens heeft u contact opgenomen met uw oudere zus N. en zij stelde voor om onder te duiken in het klooster van Amiq te Ashouf. Daar bleven jullie zo’n twee weken en in die tijd werd alles in gereedheid gebracht voor uw vertrek uit Libanon. U was op dat moment reeds in het bezit van een paspoort en had reeds verschillende keren een Schengenvisum verkregen waardoor u ook nu makkelijk een visum kon bemachtigen, dit in tegenstelling tot E..

U kon niet in Libanon blijven daar u vreesde dat u omwille van Y. A.’s functie bij de inlichtingendienst nergens veilig zou zijn. U vreesde immers dat Y. A. met behulp van zijn uitgebreid netwerk gemakkelijk zou kunnen achterhalen waar u en E. zich bevonden.

Op 2 november 2017 verliet u Libanon op legale wijze, met uw eigen paspoort en een Schengenvisum type C, afgeleverd door de Griekse ambassade te Beirut (geldig van 02.11.2017 tot en met 01.12.2017). U reisde vanop de luchthaven van Beirut, via Griekenland, naar België waar u op 7 november 2017 aankwam. Uw partner E. verliet Libanon zo’n elf dagen na u en reisde eveneens naar België waar hij u kwam vervoegen. Jullie hebben meermaals getracht om vanuit Zeebrugge op illegale wijze door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Dit zonder succes. Op 23 mei 2018 dienden en uw partner E. A.) **een verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: een individueel uittreksel van de burgerlijke stand (origineel), verschillende pagina’s van uw paspoort

(kopieën), uw diploma lager middelbaar (origineel), het rijbewijs van E. (origineel), de identiteitskaart van E. (origineel) en foto's van E. en uw vrienden (prints).

Op 18 mei 2021 legde u via uw raadsman nog de volgende stukken neer: drie foto's waarop de vader van E. te zien is (prints).

Uw partner E. A. werd op 23 september 2021 de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 22 september 2021 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die de beslissing van het CGVS vernietigde. In het arrest (nr. 269 646) werd onder meer verwezen naar het feit dat de RvV geen inzage had in de verklaringen / het dossier van uw partner E. A. waardoor het onmogelijk was voor de Raad om zicht te krijgen op de redenen waarom u – in tegenstelling tot uw partner – niet in aanmerking kwam voor de toekenning van internationale bescherming gezien uw relatie met E. alsook de vrees voor uw schoonfamilie.

Uw dossier werd teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

Aangezien de RvV in diens arrest te kennen heeft gegeven de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner E. A. te willen inzien werden deze toegevoegd aan uw administratief dossier

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om genderthema's op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Bovendien hebben alle persoonlijke onderhoudsplaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Hoewel u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen aangaf geen specifieke voorkeur te hebben met betrekking tot het geslacht van de tolk en/of de dossierbehandelaar bleek dit doorheen de procedure toch een struikelblok (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Gedurende uw eerste persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk alsook door een vrouwelijke dossierbehandelaar dit in tegenstelling tot uw tweede persoonlijk onderhoud waarbij u werd bijgestaan door een mannelijke tolk. U gaf na de pauze bij monde van uw advocaat aan toch niet helemaal op uw gemak te zijn gezien de aanwezigheid van een mannelijke tolk, ondanks het feit dat u voorheen geen specifieke voorkeur had geuit wat betreft het geslacht van de tolk en / of de protection officer (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). De tolk werd gevraagd om de ruimte te verlaten. De protection officer benadrukte het belang van een vertrouwensklimaat waarbij u in staat zou zijn om alle zaken die van belang waren voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen. De protection officer deelde u mee dat, indien uw ongemak omwille van de mannelijke tolk, dit in de weg stond het belangrijk was om uw onderhoud op een ander moment in het bijzijn van vrouwelijke tolk verder te zetten. Hierbij werd u door de protection officer meermaals op het hart gedrukt dat het helemaal geen probleem was om uw onderhoud stop te zetten en op een later tijdstip verder te zetten (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). U gaf echter te kennen uw onderhoud te willen verderzetten daar u hetgeen waarover u zich ongemakkelijk voelde reeds had verteld (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). Het gehoor werd uiteindelijk verdergezet. Op geen enkel moment bleken er zich verder nog momenten voor te doen waarbij u zich, omwille van de mannelijke tolk, ongemakkelijk of belemmerd voelde om uw relaas uit te de doeken te doen. Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw kwetsbare situatie.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming als bewezen. Uw seksuele geaardheid wordt evenmin in vraag gesteld.

Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en werd rekening gehouden met, de huidige situatie van homoseksuelen in Libanon (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuele personen in Libanon op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Met betrekking tot de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld, en die de oorzaak van uw vlucht vormen, dient evenwel te worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt er géén geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen als zou Y.A., de vader van uw partner E. A., tewerkgesteld zijn als 'amin ser' (secretarisgeneraal) bij de Libanese militaire inlichtingendienst/mukhabaraat en/of bij het Ministerie van Defensie, en dit reeds meer dan twintig jaar. U noch uw partner E. hebben dit op enige wijze aannemelijk gemaakt.

Vooreerst komt u dienaangaande niet verder dan het uiten van een blote bewering die u geenszins staft met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. De door u neerlegde stukken, in casu prints van drie foto's waarop de vader van E. in militair uniform te zien zou zijn, hebben immers géén enkele bewijswaarde. In dit verband kan vooreerst worden aangestipt dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte waardoor de bewijskracht van dergelijke stukken reeds enorm relatief is. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de door u neergelegde foto's überhaupt niet kan worden opgemaakt dat de afgebeelde persoon effectief de vader van uw partner E. A. zou betreffen. Verder kan op basis van deze foto's evenmin worden opgemaakt dat de persoon in kwestie tewerkgesteld zou zijn bij de Libanese inlichtingendienst. Zo dient te worden aangestipt dat 'het militaire uniform' wat op de foto's te zien is gewone 'camouflagekledij' betreft, zonder insignes of andere kenmerken/kentekens waaruit iets afgeleid kan worden over de eventuele functie van de afgebeelde persoon. Tot slot dient ook gewezen te worden op het feit dat het vrij oude foto's betreft – zo is de afgebeelde persoon in twee van de drie foto's een jong(er) persoon. Op de laatste foto is dan weer een oudere man te zien, dit echter zonder enig militaire symbool (i.e. géén uniform en/of insignes). Het commissariaat-generaal wenst hier dan ook te benadrukken dat, zelfs indien het zou vaststaan dat de persoon op de foto's effectief de vader van uw partner blijkt te zijn én zelfs indien hij een militair verleden heeft, quod non, dit geenszins aantoon dat hij tot op heden een functie zou bekleden binnen het Libanese veiligheidsapparaat. Zo is het binnen de Libanese context niet onwaarschijnlijk dat mannen van een bepaalde leeftijd ooit bij het leger hebben gediend, gelet op de verschillende oorlogen die Libanon in het verleden heeft gekend. Dat Y.A. nog steeds, en dit reeds méér dan twintig jaar actief en tewerkgesteld zou zijn binnen bij de Libanese militaire inlichtingendienst blijkt geenszins uit de door u voorgelegde prints van de foto's.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u en uw partner daarenboven geen éénduidige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de rang / functie die Y.A. bekleedt binnen het Libanees veiligheidsapparaat. In het kader van uw tweede, alsook uw derde, persoonlijk onderhoud verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat Y.A. 'Amin Ser', ofte secretarisgeneraal, was bij de mukhabaraat (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 17). U kon echter niet zeggen of de vader van uw partner een rang had (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 9). Dit mag verbazen aangezien uw partner E. uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader de militaire rang van 'Rahid Awal' (i.e. eerste sergeant) heeft (zie CGVS E. dd. 25.01.2021, p. 6 – zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 3). Dat u in geval van een waarachtig relaas hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest is geenszins geloofwaardig. Het betreft immers één van de weinige zaken die uw partner wél schijnt te weten over de beroepsactiviteiten van zijn vader. Voorts is het opmerkelijk dat u en uw partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of Y.A. al dan niet een uniform droeg voor het uitoefenen van zijn werkzaamheden. Zo verklaarde u in dit verband het volgende: "Ik ken zijn functie als militair niet maar hij droeg geen uniform. Hij was in burger." (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 8). Dit strookt echter geenszins met hetgeen uw partner hierover verklaarde: «Oui. Il porte un uniforme militaire» (vrije vertaling: "Ja. Hij draagt een militair uniform") (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 3). Vervolgens verklaarde E. het volgende: «Correct. Ceux qui sont dans le mukhabarat qui travaillent sur le terrain s'habillent en civil mais ceux qui travaillent dans l'administration portent l'uniforme militaire, normalement» (vrije vertaling: «Juist. Degenen bij de mukhabarat die in het veld werken kleden zich in burgerkleding, maar degenen in de administratie dragen militaire uniformen, gewoonlijk») (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 3). Daarna gaf uw partner een gedetailleerde beschrijving van het uniform dat zijn vader

naar eigen zeggen droeg (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 3). Het mag verbazen dat jullie dergelijke afwijkende antwoorden geven op elementaire vragen aangaande het beroep van de vader van uw partner E. temeer daar er kan van uitgegaan worden dat u de informatie aangaande E. zijn vader via E. moet hebben vernomen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat zowel uw verklaringen als de verklaringen van E. betreffende het profiel en de functie van diens vader Y.A. daarenboven uiterst vaag én weinig overtuigend zijn. Zo komt u niet verder dan het aanhalen van algemeenheden en het poneren van vermoedens. U verklaarde dat E.'s vader al gedurende meer dan vierentwintig jaar tewerkgesteld is bij de militaire inlichtingendienst en hij in het kader van zijn werkzaamheden over een groot netwerk beschikt en ten gevolge hiervan op de hoogte is van alles wat er gebeurd in het land (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 17 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 9). Over meer details aangaande de aard van zijn beroepsactiviteiten schijnt u echter niet te beschikken. Hoe u bijgevolg weet dat Y.A. effectief tewerkgesteld is bij de militaire inlichtingendienst is dan ook geenszins duidelijk. Toen u gevraagd werd welke functie Y.A. concreet uitoefent stelde u het volgende: “Ik ken zijn functie als militair niet maar hij droeg geen uniform. Hij was in burger. **Volgens mij** is (hij) van (de) mukhabaraat. Van (de) inlichtingendienst. **Volgens mij** is hij een soort (van) secretaris in het kasteel van Ba’abda. Of bij de militaire inlichtingendienst” (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 8). U nogmaals gevraagd bij welke instantie Y.A. tewerkgesteld is verklaarde u dat, **voor zover u weet** hij tewerkgesteld is bij het ministerie van defensie/het leger. Meer zou u niet weten want u bemoeide zich niet met politieke zaken in Libanon (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). U kon evenmin verduidelijken hoe lang Y.A. zijn ‘huidige functie’ bekleedt noch kon u vertellen of hij over een militaire rang beschikt (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 9). **Ondanks uw schijnbaar gebrek aan concrete informatie aangaande de positie en werkzaamheden van Y.A. bent u er echter wel zeker van dat hij handelt in heel gevoelige zaken en/of dossiers en in het kader hiervan een uitgebreid netwerk heeft** (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 8). Zo stelde u het volgende: “Iedereen weet dat de mukhabaraat zich bezig houden met gevoelige dossiers. Dossiers die te maken hebben met terrorisme, zware diefstallen en moordzaken. Als een vlieg naar Libanon wil komen zou hij weten dat er een vlieg binnen is gekomen” (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 9). U gevraagd hoe u dit zo zeker weet, aangezien u géén idee lijkt te hebben over de precieze functie van Y.A. noch zekerheid kan verschaffen aangaande de precieze instantie waar hij tewerkgesteld is, stelde u vaagweg dat het algemeen geweten is dat het Ministerie van Defensie zich bezighoudt met terrorisme en inlichtingenonderzoeken (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 9). U komt opnieuw niet verder dan het poneren van loutere algemeenheden en vermoedens. Gezien u uw vrees voor vervolging linkt aan de functie en betrokkenheid van Y.A. bij de inlichtingendiensten mag redelijkerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent wel degelijk precieze kennis zou hebben en duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen.

Ook uw partner komt doorheen zijn verklaringen niet verder dan het aanhalen van algemeenheden en het poneren van vermoedens. Zo verklaarde hij dat zijn vader op het Ministerie van Defensie werkt bij de inlichtingendienst, op het secretariaat. Meer details aangaande de aard van de beroepsactiviteiten van zijn vader kon uw partner echter niet geven (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 2). Het is frappant dat E. niet meer concrete informatie zou kunnen verschaffen over de werkzaamheden van diens eigen vader. Uw partner woonde immers vanaf zijn geboorte tot kort voor zijn vertrek uit Libanon in dezelfde woning als zijn vader (zie CGVS E. dd. 25.01.2021, p. 5). In een dergelijke context kan het geenszins overtuigen dat uw partner niet meer informatie zou hebben over zijn vader en diens (vermeende) activiteiten. Ter vergoelijking van zijn onwetendheid stelde E. ten aanzien van het Commissariaat-generaal nooit een goeie relatie te hebben gehad met zijn vader (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 3). Dit biedt echter geen verschoning voor het complete gebrek aan informatie aangaande de beroepsactiviteiten van diens vader. **Bovendien is het opmerkelijk dat ook uw partner – ondanks het gebrek aan concrete informatie aangaande de positie en werkzaamheden van zijn vader – er zeker van lijkt dat zijn vader handelt in heel gevoelige zaken en/of dossiers en in het kader hiervan een uitgebreid netwerk heeft.** Dit mag verbazen daar E. doorheen zijn verklaringen bleef vasthouden aan het feit dat hij niets wist over de beroepsactiviteiten van zijn vader aangezien het verboden is om hierover te praten (zie CGVS E. dd. 25.01.2021, p. 6 – zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 2 en 3). Het is bijgevolg geenszins duidelijk op basis van welke concrete informatie uw partner tot deze conclusie kwam. Toen uw partner hiernaar gevraagd werd verklaarde hij het volgende : « Beaucoup de gens sont rahid awal mais c'est parce qu'il est dans les renseignements qu'il a beaucoup de pouvoir. Quelqu'un qui est rahid awal **peut parler** directement à quelqu'un qui est Amid (général de brigade). **Ça c'est quelque chose de général, tout le monde le sait.** » (vrije vertaling : “Veel mensen zijn rahid awal maar het is omdat hij actief is binnen de Inlichtingendienst dat hij veel macht heeft. Iemand met de rang rahid awal direct **kan praten** met iemand die de rang van Amid (brigade-generaal) heeft. **Dat is zo, iedereen weet dat.**”) (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 4). Het hoeft geen betoog dat uw partner met deze uitleg volledig naast de kwestie antwoordde en geenszins

aantoont over welke concrete informatie hij beschikt. Waar nog aangenomen kan worden dat uw partner E. niet elk detail van het beroepsleven van zijn vader kent, komt het evenwel niet aannemelijk over dat Y.A. gedurende de meer dan 20 jaar dat hij een functie zou bekleden binnen het Libanees veiligheidsapparaat nooit ofte nimmer over zijn werk zou gesproken hebben. En zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, quod non, dan kan niet worden ingezien waarom uw partner (en bijgevolg ook u) er dan zo overtuigd van zijn dat zijn vader handelt in heel gevoelige zaken en/of dossiers en in het kader daarvan over een uitgebreid netwerk beschikt, nu jullie geen enkele concrete informatie kunnen geven over de positie en werkzaamheden van Y.A.. Dat zijn vader effectief een belangrijke functie binnen het Libanese veiligheidsapparaat bekleed hebben jullie geenszins aannemelijk gemaakt.

Uw vage en ontoereikende kennis maakt dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van Y.A.. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees op de helling te staan. Uw gebrek aan kennis betreft immers de kern van uw asielrelaas, aangezien u uitdrukkelijk stelde dat u Libanon diende te verlaten daar u nergens veilig zou zijn omwille van Y.A. zijn werkzaamheden bij de militaire inlichtingendienst/ministerie van defensie aangezien hij in staat zou zijn om u overal te vinden (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 4 en 18). Dit kan, in het licht van voorgaande niet worden weerhouden.

De geloofwaardigheid van de problemen die u gekend zou hebben in Libanon wordt tevens verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo doen uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 14 oktober 2017 de wenkbrauwen fronsen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vriend afkomstig is uit een erg conservatief gezin. In dit verband verklaarde u dat E. zijn familie veel belang hecht aan bepaalde culturele en traditionele gewoontes. Daarnaast benadrukte u dat de eer van de familie voor hen héél erg belangrijk is en dat die beschermd dient te worden (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 19 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 5). In het licht van deze verklaringen acht het Commissariaat-generaal het allerm minst aannemelijk dat u met E. dan juist in diens ouderlijke woning zou hebben afgesproken. Er kan van jullie verwacht worden dat jullie, juist gezien jullie zich bewust waren van het conservatieve milieu waarin E. leefde en de mogelijke gevolgen wanneer jullie homoseksuele geaardheid en relatie ontdekt zou worden, een grotere voorzichtigheid aan de dag zouden leggen om deze verborgen te houden en nèt die plaatsen, waar er wel degelijk een risico bestond om door E. zijn familie te zullen worden betrappt, zouden vermijden. In dit verband verklaarde u dat jullie doorheen de jaren op frequente basis gebruik maakten van E. zijn ouderlijke woning tijdens de weekends. Er was in deze periode echter nooit iets gebeurd waardoor jullie waakzaamheid, naar eigen zeggen, zou zijn afgenomen (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 13).

Dit kan echter geenszins overtuigen temeer uit uw verklaringen blijkt dat E. zijn familie niet de gewoonte had om hem op voorhand in te lichten wanneer ze naar de ouderlijke woning zouden terugkeren (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 13). In het licht hiervan is het niet alleen onlogisch dat jullie dan telkens nèt daar in de woning afspraken maar kan uw bewering dat er voorheen nooit iets gebeurd was geenszins jullie risicovolle gedrag vergoelijken. Het was immers geenszins uitgesloten of ondenkbaar dat E. zijn familieleden naar de woning zouden terugkeren op een moment dat jullie er samen aanwezig waren en jullie relatie en geaardheid zouden ontdekken. Het hoeft weinig betoog dat het CGVS het risico dat u nam om af te spreken en seksueel / fysiek contact te hebben in het ouderlijk huis van uw vriend absoluut niet aannemelijk vindt in de door u geschetste context waarin u zich bevond.

Daarenboven is het ook wel heel opmerkelijk dat uw partner zijn familie, na de gebeurtenissen van 14 oktober 2017, **schijnbaar géén enkele moeite heeft gedaan om u en uw partner alsnog te vinden.** Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw partner blijkt dat er sinds jullie vlucht op 14 oktober 2017, en de daaropvolgende jaren, niemand naar jullie zou zijn komen zoeken in uw ouders thuis dan wel elders (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10 – zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 16 + zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 5). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de familie van uw partner, en dit in tegenstelling tot wat jullie met jullie verklaringen willen doen uitschijnen, om jullie (alsnog) te vinden. Indien men werkelijk van plan was om u, dan wel uw partner, te doden omwille van het aantasten van de familiale eer, zoals jullie met jullie verklaringen willen doen uitschijnen, is het volstrekt onlogisch dat men nooit naar jullie zou zijn komen zoeken bij uw familieleden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men op de hoogte was van wie u bent en waar u verbleef. U had immers in het verleden al op meerdere tijdstippen contact gehad met de familie van E. (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 9 en 15 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10).

Dat men in dergelijke context nooit naar u, dan wel uw partner, kwam zoeken of informeren mag dan ook ten zeerste verbazen. In het kader hiervan verklaarde u dat uw ouders uit elkaar zijn en men niet op de

hoogte was van uw vader zijn verblijfplaats. Verder benadrukte u dat men evenmin naar uw moeder zou gaan want zij zou hen toch nooit vertellen waar u zich bevond (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10). Het mag duidelijk zijn dat deze loutere beweringen geenszins kunnen volstaan. U spreekt met deze uitleg bovendien uzelf tegen, en bevestigt hiermee ook voorgaande vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen aangaande de functie en connecties van Y.A., gezien u eerder liet optekenen dat hij, mede door zijn functie, over een heel uitgebreid netwerk beschikt en zelfs zou weten als een vlieg Libanon binnenkomt (zie supra).

Ook deze bevindingen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling.

De vaststelling voorts dat u **op legale wijze, met uw eigen paspoort, Libanon heeft verlaten** via de luchthaven van Beirut doet verder, in niet geringe mate, afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas en beweerde vrees. Het mag immers verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen gezocht werd door Y.A. die, volgens u, een (hooggeplaatste) functie bekleedt binnen het Libanese veiligheidsapparaat en, naar u meent, van alles op de hoogte is (zie supra), het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om op legale wijze via de internationale luchthaven van Beirut het land uit te reizen. Het hield immers een bijzonder gróót risico in voor u om op zulke wijze uw land te verlaten temeer daar het niet geheel uitgesloten, of ondenkbaar, was dat u alsnog tegengehouden zou worden aan de grens. Uw manier van handelen hier druist dan ook regelrecht in tegen uw bewering gezocht te worden en beweerde vrees voor vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat de Libanese autoriteiten aanwezig zijn in en rondom de luchthaven (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 17 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10). U geconfronteerd met voorgaande bevinding stelde u dat u met behulp van A., in casu een smokkelaar die nauwe banden heeft met Hezbollah, het land kon uitreizen (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10). U voegde er aan toe dat de luchthaven van Beirut onder de controle van Hezbollah valt. U zou gewoon via de luchthaven zijn kunnen passeren zonder vragen aangezien alle personen die op de luchthaven tewerkgesteld zijn voor de overheid banden hebben met Hezbollah (zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10). Dit betreffen weerom blote beweringen van uw kant. Dat de in en rond de luchthaven aanwezige Libanese autoriteiten géén enkele controle / zeggenschap zouden hebben over de luchthaven van Beirut heeft u op géén enkele wijze aangetoond. Het mag overigens ten zeerste verbazen dat u een smokkelaar onder de arm zou hebben genomen, dit gelet op het feit dat u tevens in het bezit was van een Schengenvisum, type C, met geldigheidsduur 02.11.2017 – 01.12.2017, afgeleverd door het Griekse consulaat te Beirut. Indien u daadwerkelijk gebruik zou hebben gemaakt van een smokkelaar die u, via zijn connecties en zonder vragen, de luchthaven kon door- / uitloodsen, valt niet te begrijpen waarom u nog de moeite zou doen een visum te regelen voor uw vertrek. Dat u, middels een smokkelaar, het land uitreisde is dan ook weinig aannemelijk. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u pas 19 dagen nadat u en E. door diens vader thuis zouden zijn betrapt, het land verliet. Indien uw verklaringen aangaande de functie, het grote netwerk en het feit dat hij zelfs zou weten indien een vlieg Libanon binnenkomt, de waarheid betreffen, kan logischerwijs verondersteld worden dat hij over een periode van 19 dagen wel de nodige stappen zou gezet hebben om een eventuele (legale) uitreis te verhinderen. Dat u er dan toch geen graten in zag het land gewoon legaal te verlaten én ook probleemloos het land kon uitreizen is geenszins ernstig in geval van een waarachtig relaas. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook uw partner het land op legale wijze verliet via de luchthaven van Beirut. Dit zo'n twee weken na uw vertrek (zie CGVS E. dd. 25.01.2021, p. 9 – zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 4). Hem gevraagd of het risico's inhield om op dergelijke wijze het land uit te reizen, rekening houdende met de (vermeende) functie van diens vader bij de Libanese inlichtingendiensten, verklaarde uw partner dat zijn vertrek risico's inhield maar dat de smokkelaar alle noodzakelijke stappen had gezet. Bovendien zou de luchthaven van Beirut onder controle staan van Hezbollah, dan wel de Amal beweging, groeperingen die sterker zijn dan de Libanese staat (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 4). Hierdoor zou het mogelijk geweest zijn om op dergelijke wijze het land uit te reizen. Er kan ook hier worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft en dat ook uw partner op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de in en rond de luchthaven aanwezige Libanese autoriteiten géén enkele controle / zeggenschap zouden hebben over de luchthaven van Beirut.

Tot slot ondermijnt **de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming** in België verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen vrees. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van zes maanden in België, en pas nadat u werd aangehouden door de politie in Zeebrugge op 15 maart 2018 (zie CGVS H. dd.03.12.2020, p. 16 – Belgium Tenprint Person/Incident Report), besloot om internationale bescherming aan te vragen dienen er eens te meer ernstige vragen te worden gesteld bij uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging, en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming,

onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra u daartoe de kans had, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, en reeds ettelijke maanden in België vertoefde alvorens zulk een verzoek in te dienen, getuigt geenszins van een ernstige en oprechte vrees. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling gaf u aan dat u initieel niet van plan was om in België te blijven. U wenste immers een vriend te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk. Daarenboven stelde u dat u te bang was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 19 – verklaring DVZ, vraag 31). U verklaarde dat u hier terecht was gekomen in een maatschappij met véél Arabischsprekenden en u vreesde dat uw geaardheid niet aanvaard zou worden (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 19). Pas nadat u terecht kwam in een centrum van het Rode Kruis zou men u gerustgesteld hebben. Men heeft u op de hoogte gebracht van het feit dat de Belgische maatschappij een open maatschappij is waarin men iedereen aanvaard zoals hij/zij is (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 19). Voorgaande kan echter maar weinig overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw definitief vertrek uit Libanon reeds in Europa had verbleven (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 7 en 8). Dat u hiermee rekening houdend niet op de hoogte zou zijn geweest van de algemene houding t.a.v. LGBTQ personen binnen de Belgische maatschappij kan dan ook geenszins overtuigen. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u, uit vrees voor de vader van uw partner, en dit omwille van zijn functie / betrokkenheid bij de inlichtingendiensten en zijn uitgebreide netwerk, Libanon diende te verlaten en er tot op heden niet kan terugkeren.

Waar uit uw verklaringen blijkt dat uw familie initieel slecht reageerde op het nieuws van uw seksuele geaardheid dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw familieleden dit ondertussen geaccepteerd hebben. In dit verband verklaarde u dat u afkomstig bent uit een vrij conservatief christelijk gezin. Tijdens uw jeugd had u te kampen met zware innerlijke worstelingen ten gevolge van de homofobe houding van uw gezin (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 11 en 12). Nadat uw gezin op de hoogte werd gebracht van uw seksuele geaardheid zouden zij, dit met uitzondering van uw oudste zus Nawal die u naar eigen zeggen altijd gesteund heeft, een tijdlang geweigerd hebben om contact te hebben met u (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 14). Uw moeder en uw zussen zouden véél gehuild hebben als gevolg van de situatie/uw seksuele geaardheid (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 18). **Ondertussen is de relatie tussen u en uw familieleden echter volledig hersteld, of toch ten minste genormaliseerd, en hoewel uw familieleden er niet volledig mee akkoord zijn aanvaardden ze uw seksuele geaardheid.**

Op dit moment heeft u op regelmatige basis contact met alle leden van uw familie (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 14 – zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 7 en 18). In dit verband verklaarde u dan ook het volgende: "Vroeger was deze zaak nooit aanvaardbaar. Zij spreken over homoseksualiteit als een schande. Er werd dikwijls gesproken over de zoon van die persoon of de dochter van die persoon die homoseksuele relatie heeft. Zij vinden het een zeer grote schande maar nu hebben mij wel aanvaard zoals ik ben" (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 7). U verklaarde eveneens uitdrukkelijk dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen uw eigen familie en de familie van uw partner op dit vlak. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie minder verbonden is aan bepaalde traditionele en culturele gewoontes waardoor zij uw seksuele geaardheid hebben aanvaard in tegenstelling tot E. zijn familie (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 19). Voorts krijgt u de onvoorwaardelijke steun van uw (doop)peter J. K. (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 14). Zo verklaarde u het volgende: "Hij ziet mij heel graag en blijft hetzelfde. Hij is nooit veranderd, zelfs nadat hij mijn probleem hoorde. Hij zegt altijd 'hou je goed en probeer niet veel in de verkeerde weg te gaan'" (zie CGVS H. dd. 03.12.2020, p. 14).

Kan voorts worden opgemerkt dat u, behalve de door u aangehaalde, ongeloofwaardig bevonden, problemen met de vader van uw partner, geen problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard heeft gekend (zie vragenlijst CGVS, vraag 7 – zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 4). De ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte u doorheen uw verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van enige discriminatie, (politie)geweld of vervolging ten aanzien van uw persoon omwille van uw seksuele geaardheid.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u geen elementen heeft aangebracht op grond waarvan in uw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal zelf beschikt evenmin over dergelijke elementen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden

geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaatgeneraal, in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Kan voorts nog worden gewezen op het feit dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, eveneens blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden- Oosten met betrekking tot de situatie van LGBTIQ-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, is er in Libanon, en meer in het bijzonder in Beiroet, sprake van een groeiende acceptatie van homoseksualiteit, bestaat er een dynamische 'gay scene' en is het, mits enige discretie, mogelijk om binnen beperkte kringen uiting te geven aan zijn homoseksuele geaardheid. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBTIQ-rechten in het Midden-Oosten, Helem, in Beiroet, een belangrijke LGBTIQ-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTIQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen, inclusief LGBTIQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Libanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Proud Lebanon, Marsa Sexual Health Centre, and MOSAIC.

Sinds 2017 wordt in Libanon tevens de 'Beirut Pride' georganiseerd. Dit is het jaarlijkse non-profit LGBTIQ+ pride-evenement en militante mars die wordt gehouden in Beirut, met als doel homoseksualiteit in Libanon te decriminaliseren. Sinds de oprichting is 'Beirut Pride' het eerste, enige én grootste LGBTIQ + evenement in de Arabische wereld.

Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 enkele progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. In hetzelfde jaar bekrachtigde het Hof van Beroep van Mount Libanon/Jabal Lubnan dan weer een uitspraak van een lagere rechtbank waarin negen mensen werden vrijgesproken die werden vervolgd wegens homoseksualiteit. De lagere rechtbank oordeelde dat homoseksualiteit "een praktijk van fundamentele rechten" was. Het Hof van Beroep was het daarmee eens en oordeelde dat consensuele seks tussen partners van hetzelfde geslacht niet als "onnatuurlijk" kan worden beschouwd zolang het niet in strijd is met moraliteit en ethiek, zoals wanneer het wordt gezien of gehoord door anderen, of uitgevoerd in een openbare plaats, of waarbij een minderjarige betrokken is die beschermd moet worden. In 2019 sprak Peter Germanos, rechter van de militaire rechtbank in Libanon, verschillende militairen vrij die beschuldigd werden van "sodomie". Het betrof een historische uitspraak, waarbij de groep werd vrijgesproken van beschuldigingen van het plegen van seksuele handelingen "in strijd met de natuur" en de rechter verklaarde in zijn vonnis dat "sodomie niet strafbaar is door de wet". Uit de toegevoegde informatie blijkt eveneens dat voorgaande arresten zeer belangrijk zijn daar ze een precedent scheppen voor andere rechtbanken.

Ook op politiek vlak zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de Libanese parlementsverkiezingen van 2018 hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534 van de Libanese strafwet, wat betrekking heeft op het verbod van seksuele relatie die 'in strijd zijn met de natuurwetten'.

Hoewel uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het voor homoseksuelen in Libanon nog steeds niet altijd even evident is om zich als dusdanig te profileren, dat zij in bepaalde situaties het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire behandeling en dat nog verdere stappen dienen te worden gezet op het vlak van gelijke rechten voor de LGBTIQ-gemeenschap, kan hieruit geenszins blijken dat homoseksuelen in Libanon het voorwerp uitmaken van een systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uw ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, dient overigens te worden vastgesteld dat uw doorheen uw verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van enige discriminatie, (politie)geweld of vervolging ten aanzien van zijn persoon omwille van zijn voorgehouden seksuele geaardheid. Uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bevestigen overigens de analyse van het CGVS. Hoewel u aangaf dat u zich niet openlijk kon uiten als

homoseksueel in Beiroet, dat u steeds uitermate voorzichtig diende te zijn, kon u wel op discrete wijze uiting geven aan zijn homoseksualiteit. Zo heeft u verklaard dat hij voordat hij E. leerde kennen twee homoseksuele relaties heeft gehad, en dat ook E. al meerdere homoseksuele relaties heeft gehad (zie NPO, 25 februari 2021, p. 5-7, NPO 10 mei 2021, p. 3). U verklaarde verder dat u en E. zich in het openbaar niet als koppel toonden, maar als vrienden, waardoor u samen activiteiten buitenshuis konden doen (zie NPO 3 december 2020, p. 10 en 11), aangezien vriendschap tussen mannen in Libanon een normale zaak is (NPO 25 februari 2022, p. 9). U gaf voorts aan dat zij vooral naar christelijke streken gingen waar jullie zich meer op jullie gemak voelden, en dat een paar vrienden op de hoogte waren van jullie geaardheid (zie NPO 3 december 2020, p. 10 en 11; NPO 25 februari 2022, p. 9-10, NPO 10 mei 2021, p. 5). U bevestigde ook dat er in Libanon ontmoetingsplaatsen (clubs, dancings) voor homoseksuelen bestaan, en dat u er zelf eenmaal naartoe is geweest (NPO 25 februari 2021, p. 10-11). Aangaande de houding van mensen in het dagdagelijkse leven ten opzichte van homoseksuelen verklaarde u "Beirut is anders natuurlijk. Beirut is een grote stad maar nog altijd niet.. je kan niets doen in openbaar. Je kan niet verklaren dat jij homo bent maar je kan wel verdwijnen tussen de massa. Ook verschil van plaats tot plaats op basis van religie. Bij christelijke plaatsen is gemakkelijker dat moslim regio's. Die zijn meer radicaal in dit geval" (zie NPO 25 februari 2021, p. 11). U gaf verder aan dat het mogelijk is om "als vrienden" samen te wonen, door bv. een excuus te verzinnen dat men samenwoont om financiële redenen. (zie NPO 10 mei 2021, p. 7). Tot slot blijkt dat uw familie uw seksuele geaardheid heeft aanvaard (cf. supra). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat u uw homoseksualiteit in Libanon, weliswaar discreet, kon beleven zodat niet kan worden gesteld dat uw in geval van terugkeer naar Libanon uw gedrag zou moeten wijzigen om vervolging te vermijden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht aanbrengt, niet concreet of omstandig zijn zodat hieruit het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet kan worden afgeleid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigde de oorspronkelijke beslissing van het CGVS. De Raad stelde in het kader van haar vernietigingsarrest vast dat uw homoseksuele geaardheid noch uw partnerrelatie met E. A. door het CGVS werd betwist. Evenmin werd door het CGVS betwist dat deze partnerrelatie in 2017 in Libanon ontstaan is. De Raad was echter van oordeel dat op basis van het rechtsplegingsdossier **het geenszins duidelijk was in hoeverre u ingeval van terugkeer naar Libanon omwille van uw relatie met E. in het vizier zou (kunnen) komen van diens familie.** De Raad stelde in dit verband dat – daargelaten de vraag of u en uw partner effectief samen in bed betrapt werden door de vader van uw partner en daarom samen uit Libanon zijn gevlucht – er niet voorbij kon gegaan worden aan het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u meermaals bij uw partner thuis geweest bent en u uw partner zijn familieleden ontmoet heeft, die u destijds als een gewone vriend van E. beschouwden. De RvV was van oordeel dat, daar de Raad geen kennis had van de verklaringen van uw partner, zij niet kon nagaan wat uw partner over de verhouding tussen u en zijn familieleden verklaard heeft. Evenmin kon de Raad nagaan of de familieleden van uw partner op de hoogte (kunnen) zijn van het gegeven dat u zijn partner bent. De RvV was dan ook van oordeel dat al deze elementen grondig onderzocht dienden te worden.

Naar oordeel van de RvV kon er immers **redelijkerwijze worden aangenomen dat de familie van uw partner, waarvan het traditioneel-conservatisme in hoofde van uw partner tot diens erkenning als vluchteling heeft geleid, zich tegen u kon keren bij een terugkeer naar Libanon indien de familie van uw partner op de hoogte zou zijn / of een ernstige vermoeden zou hebben van het gezinsleven tussen u en uw partner.** De Raad meende dat de Commissaris-generaal niet op afdoende wijze verduidelijkt had waarom volgens hem de relatie tussen u en uw partner niet van die aard is dat u, in het licht van de in het arrest aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, tevens nood zou hebben aan internationale bescherming waar dit in hoofde van uw partner wel wordt erkend.

In het kader van voorgaande dient vooreerst te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat uw partner zijn vader op de hoogte is van de seksuele geaardheid van diens zoon. Echter, rekening houdende met de vaststellingen die hierboven werden gedaan, is het CGVS van oordeel dat er géén geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop uw partner zijn vader de seksuele geaardheid van zijn zoon heeft achterhaald, meer bepaald de 'op heterdaad betrapping' zoals door jullie geschetst in oktober 2017. Daarenboven acht het CGVS het profiel van Y.A. als zijnde een lid van de inlichtingendienst evenmin aannemelijk. Bijgevolg kan er net zo min geloof worden gehecht aan de bewering als zou Y.A. een 'actieradius' hebben die hem in staat stelt om u, dan wel uw partner, overal in Libanon te kunnen vinden. De motieven op basis waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusie kwam, werden hierboven reeds uitvoerig toegelicht (zie supra). **Het CGVS kan echter wel aannemen**

dat uw partner zijn vader aanstoot neemt aan de seksuele geaardheid van diens zoon. Gelet op uw partner zijn verklaringen betreffende zijn familiale achtergrond, en het gebrek aan contact met zijn achtergebleven familieleden, kan het CGVS ook niet uitsluiten dat uw partner een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn vader. Door toepassing te maken van het principe van 'voordeel van de twijfel' werd uw partner door de Commissaris-generaal erkend als vluchteling. **Echter uit niets blijkt dat de vader van uw partner ook u zou viseren** en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat, **in het geval dat Y.A. effectief op hoogte zou zijn van uw relatie met zijn zoon**, uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u op **geen enkele wijze geviseerd wordt door uw partner zijn vader / familie**. U verblijft sinds november 2017 onafgebroken in België en uit uw verklaringen blijkt dat er zich sinds uw vertrek uit Libanon niets meer heeft voorgedaan (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 18 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10 en 11). Zo verklaarde u dat er sinds de vermeende betrapping op 14 oktober 2017 niemand naar u is komen zoeken. De vader / familie van uw partner heeft ook op geen enkel moment contact opgenomen met uw familie (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 18 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10). **Nergens uit uw verklaringen, dan wel uit de verklaringen van uw partner, blijkt dat de vader van uw partner ooit stappen heeft ondernomen om u op te sporen, naar u te informeren dan wel contact op te nemen met uw familie** (zie CGVS H. dd. 25.02.2021, p. 18 – zie CGVS H. dd. 10.05.2021, p. 10 – zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 5). Het betreft een periode van méér dan vier jaar. Er kan logischerwijze verondersteld worden dat, indien de vader van uw partner u zou viseren omwille van uw relatie met zijn zoon, hij intussen al iets ondernomen zou hebben. Dat er tot op heden geen enkel contact is geweest toont aan dat u niet geviseerd wordt. In dit verband verklaarde uw partner het volgende: **"Parce qu'il travaille dans les renseignements, il sait très bien que je ne suis ni dans la famille d'H. ni chez A., il m'aurait vu. D'après ce que je comprends de mon père, il doit se dire que je ne serais pas caché chez l'un d'eux parce qu'il doit se dire que je serais fou de me cacher là-bas en sachant qu'il me retrouverait."** (vrije vertaling : **« Omdat hij bij de Inlichtingendienst werkt, weet hij heel goed dat ik niet bij de familie van H. noch A. verblijf, hij zou me gezien hebben. Volgens wat ik weet van mijn vader, het moet gezegd worden dat ik mij niet bij één van hen zou verbergen, wetende dat hij mij daar zou vinden, ik zou wel gek zijn.»**) (zie CGVS E. dd. 10.05.2021, p. 5). Voorgaande kan echter geenszins overtuigen. Er dient immers opnieuw te worden opgemerkt dat, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen betreffende de werkzaamheden van Y.A. bij de Libanese inlichtingendienst (zie supra), dit hoegenaamd geen verklaring biedt voor het feit dat de vader van uw partner tot op heden geen stappen heeft ondernomen om u op te sporen dan wel zich naar u te informeren.

Kan hier nog aangestipt worden dat ook **uw gedrag na aankomst in België in strijd is met uw beweerde nood aan internationale bescherming**. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat indien de vader van uw partner effectief op hoogte is/was van jullie relatie, en u ten gevolge hiervan in geval van terugkeer naar Libanon vreest om geviseerd te worden door de familie van uw partner, u dit onmiddellijk na aankomst kenbaar zou hebben gemaakt. Dat u naliert dit te doen, en reeds gedurende zes maanden in België vertoefde alvorens uw vrees kenbaar te maken en een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt geenszins van een ernstige en oprechte vrees (zie supra).

In het geval dat Y.A. actueel niet op de hoogte zou zijn van jullie relatie dan impliceert een toekomst gerichte beoordeling dat er nagegaan dient te worden hoe de vader van uw partner desgevallend zou reageren/handelen indien hij zou achterhalen dat zijn zoon een relatie heeft met u. Echter door uw eigen toedoen kan niet worden aangenomen dat Y.A. u zou viseren. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de vader van uw partner hier wel toe in staat zou zijn, u en uw partner de waarheid zouden hebben verteld over de wijze waarop Y.A. de geaardheid van zijn zoon (ie. uw partner) heeft ontdekt alsook wat zijn reactie daarop was in plaats van een ongeloofwaardig relaas op te hangen over een vermeende betrapping in de ouderlijke woning van uw partner in oktober 2017. Bovendien kan in er in een dergelijke context eveneens verwacht worden dat u en uw partner de waarheid zouden hebben verteld over het profiel van Y.A. in plaats van hem te linken aan de Libanese inlichtingendienst. Tot slot kan er eveneens verondersteld worden dat, indien de vader van uw partner wel in staat / bereid zou zijn u te viseren, jullie geen zes maanden gewacht zouden hebben alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Het feit dat u en uw partner dit allemaal verzinnen, wijst er naar mening van het CGVS op dat daar waar niet kan uitgesloten worden dat de vader van E. mogelijks wel zijn eigen zoon zou viseren, er niet aannemelijk werd gemaakt dat diens vader ertoe in staat zou zijn/bereid zou zijn om ook u te treffen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts

beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie, 17 februari 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is

van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Het individueel uittreksel van de burgerlijke stand, de kopieën van uw paspoort, uw diploma lager middelbaar, het rijbewijs van E. en de identiteitskaart van E. bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw partner, uw herkomst en uw studies. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de foto's waarop E. en uw vrienden te zien zijn (o.a. tijdens de pride parade) dient te worden opgemerkt dat uw relatie noch uw seksuele geaardheid in twijfel getrokken worden doch op basis van deze foto's kan niet besloten worden tot het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade, in Libanon. De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

Het CGVS deelt volledigheidshalve nog mee dat uw partner, E. A. (CG 18/14455, O.V. 8.620.253), erkend werd als vluchteling. Het CGVS erkent dat uw asielrelaas verbonden is met het asielrelaas van uw partner, doch benadrukt dat uw partner erkend werd als vluchteling om redenen die verband houden met zijn individuele situatie, en meer in het bijzonder zijn familiale achtergrond.

Het loutere feit dat u een relatie heeft met een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u **geen concrete geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relationele band een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou bestaan (cf. supra).**

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

De Conventie van Genève noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenoemd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het gezag van gewijsde, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM, de motiveringsplicht vervat in artikel

62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat verwerende partij niet twijfelt aan zijn nationaliteit, zijn geaardheid en relatie met E.A.; er niet aan twijfelt dat E.A. zijn vader op de hoogte is van zijn geaardheid en dat de familie van E.A. een risico vormt voor zijn leven en veiligheid. Verzoeker stelt ten eerste dat de vrees van verzoeker voor A. en zijn familie onderscheiden moet worden van de geloofwaardigheid van de job van E.A. zijn vader en van de geloofwaardigheid van het incident waarbij verzoeker en E.A. betrappt werden door zijn vader. Hij wijst er op het voor E.A. onmogelijk is zijn familie te contacteren om foto's te bezorgen van zijn vader in uniform of andere bewijzen aangezien hij erkend is als vluchteling en dat hij zijn best heeft gedaan om het nodige bewijsmateriaal voor te leggen inzake het beroep van E.A.'s vader. Hij erkent dat de verklaringen over de functie van E.A.'s vader niet erg gedetailleerd zijn en een deel ervan speculatief, maar stelt evenwel dat het vreemd zou zijn dat iemand met een dergelijke gezaghebbende functie binnen het Libanese inlichtingenapparaat of het militaire apparaat informatie over de inhoud en materiële omstandigheden van zijn job zou delen met zijn kinderen en dat moet aangenomen worden dat iemand met dergelijke functie hier erg discreet over moet zijn. Hij citeert E.A.'s verklaringen hierover en wijst er op dat verzoeker van zijn partner E.A. weet dat diens vader werkzaam is in die kringen en dat voor de hand ligt dat de functie van zijn vader geen voorwerp van gesprek is geweest tussen verzoeker en zijn partner. E.A. kan het uniform van zijn vader wel redelijk accuraat beschrijven en verzoeker heeft E.A.'s vader nooit in uniform ontmoet. Verzoeker stelt dat de rest effectief speculatief is maar dat verzoekers aannames over de inhoud van het werk van E.A.'s vader niet relevant zijn om de beschermingsnood te beoordelen en zijn geloofwaardigheid mag daar niet van afhangen. Hij stelt dat *"De enige vraag die moet beantwoord worden is of het geloofwaardig is dat verzoeker weinig tot geen inhoudelijke informatie zou hebben over de functie van een vader van een levenspartner indien die persoon een rol van betekenis zou spelen in het militaire of inlichtingenapparaat. Die vraag dient positief beantwoord te worden. Meer zelfs, het is waarschijnlijker dat verzoeker weinig tot geen concrete informatie over de functie zou hebben dan dat hij die informatie wel zou hebben. Dat is uiteraard geen bewijs dat dhr. A. zijn vader die functie effectief uitoefent, maar dit gaat over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verklaring bij afwezigheid van doorslaggevende bewijzen voor die verklaring."* Hij stelt vervolgens dat E.A. doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de herinnering aan zijn moeder waaruit duidelijk blijkt dat het werk van E.A.'s vader bij de militaire dienst duidelijk geloofwaardig is en ook uitlegt dat dit de reden is waarom zij zich niet bij de Libanese ambassade willen aanbieden. Verder loopt verwerende partij te hard van stapel waar zij geen geloof hecht aan de werkzaamheden van E.A.'s vader en dat daardoor de geloofwaardigheid van verzoekers vrees op de helling komt te staan. De functie van E.A.'s vader speelt volgens verzoeker een zekere rol voor de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging maar put die allesbehalve uit. Hij stelt hierover vervolgens: *"Welke rol speelt de functie van Y. A.? Er valt te verwachten dat indien Y. A. effectief bij de inlichtingendienst werkzaam is, hij een grotere slagkracht heeft om zijn zoon en diens partner te traceren en hen het leven zuur te maken. Of dat effectief het geval zou zijn of niet weten we niet zeker. Het profiel van Y. A. is vooral van belang voor wat betreft zijn ingesteldheid, zijn onverbiddelijkheid, traditionalisme en eergevoel. Deze aspecten van zijn profiel staan los van zijn job en worden niet in twijfel getrokken."* Verzoeker betoogt dat de functie van Y.A. weliswaar een rol speelt bij de subjectieve proporties die zijn vrees aanneemt maar dat die subjectieve vrees niet bepaalt of hij nood heeft aan internationale bescherming of niet, maar hoogstens een rol kan spelen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van sommige verklaringen, waarna hij onder verwijzing naar de theorie van J.C. Hathaway betoogt dat de subjectieve vrees geen relevantie heeft binnen het vluchtelingenrecht. Met betrekking tot het incident waarbij verzoeker en zijn partner betrappt werden, kan de inschatting van verwerende partij niet overtuigen volgens verzoeker.

Hij betoogt dat er regelmaat en voorspelbaarheid was met betrekking tot wanneer de familie wegging en dat zij hier nooit problemen mee gehad hebben tot die ene keer zodat het logisch is dat zij zich relatief veilig voelden en dit gevoel gradueel sterker werd. Hij verwijst naar de beschrijving door E.A. en stelt dat hij, in tegenstelling tot verzoeker, vertelde dat zijn familie wel de gewoonte had om hem te waarschuwen indien ze vroeger terugkeerden. Hij stelt dat zijn woorden als zou het onvoorspelbaar geweest zijn wanneer E.'s familie zou terugkomen, uit hun context gehaald werden en dat het tegendeel waar is en citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO II, p. 14). Hij stelt dat door enkel het laatste stuk van verzoekers verklaringen aan te halen het lijkt alsof het onvoorspelbaar zou zijn wanneer ze zouden terugkomen, terwijl ze op voorhand aangaven wanneer ze zouden terugkomen en dat dit ook telkens zo verliep, waardoor het wel voorspelbaar wordt wanneer de familie zou terugkomen. Zij namen wel voorzorgsmaatregelen maar deze verslapten met de tijd en het achterblijven van verrassingen, wat volgens verzoeker geloofwaardig is. Hij wijst ook op E.A.'s verklaringen waaruit blijkt dat het ontegenwoordig vroeg was dat E.A.'s vader opdaagde, terwijl het drie uur rijden was, en het dan ook volstrekt logisch is dat de kans dat er iets zou gebeuren laag werd ingeschat. Uit E.A.'s verklaringen blijkt ook dat zij als

koppel een inschatting hebben gemaakt van hoe veilig het huis was als ontmoetingsplaats en dat er ook geen goede alternatieven waren. Verzoeker wijst er op dat verwerende partij de relatie tussen E. en verzoeker niet in twijfel trekt en stelt vervolgens: *"Het is nochtans het een of het ander. Ofwel is het au fond ongeloofwaardig dat verzoeker geregeld bij E.A., zijn partner, bleef slapen wanneer het huis van zijn familie leegstond en zijn familie in hun buitenverblijf was. Daar moet dan tegen ingebracht worden dat verzoekers een volwassen relatie hadden, dat ze geen andere opties hadden, dat dit de meest veilige manier was, dat het erg voorspelbaar was, dat het zeer onwaarschijnlijk zou zijn dat de familie al de zaterdagochtend vroeg zou terugkeren gelet op het feit dat ze telkens tot zondag of maandag bleven en dat het op 3 uur rijden afstand was. Er zijn geen redelijke gronden voorhanden om op onderbouwde wijze in twijfel te trekken dat verzoeker op die momenten bij E.A. bleef slapen. Hoogstens kan verwerende partij in twijfel trekken dat er een incident is geweest waarbij ze effectief samen betrapt werden of in twijfel trekken hoe dat incident dan precies verlopen zou zijn. Maar voor het in twijfel trekken van het feit dat ze die nachten bij elkaar sliepen wordt er geen enkele gegronde reden aangevoerd. Verzoeker heeft een foto voorgelegd van de verwonding die E. heeft opgelopen bij dit incident, de slagen van de beringde handen van E.'s vader hebben voor een letsel gezorgd. Dergelijk bewijs is dan wel niet sluitend, het is wel een begin van bewijs dat dit incident wel degelijk gebeurd is zoals verzoeker en E. het beschreven hebben."* Verzoeker begrijpt ook niet dat verwerende partij in twijfel trekt dat hij bij E. bleef slapen in het weekend omdat dit een te groot risico zou inhouden maar dan wel geen vragen stelt bij de seksuele interactie die verzoeker zou gehad hebben op het internaat en de wijze waarop dit werd georganiseerd. Verzoeker merkt verder op dat de opmerking dat de familie van E. blijkbaar geen enkele moeite heeft gedaan om E. en verzoeker te traceren, puur speculatief is. Verzoekers familie werd niet actief benaderd door de familie van E. en dat is alles. Het sluit geenszins uit dat ze inlichtingen hebben ingewonnen over verzoeker en E. en toont enkel aan dat als ze dit gedaan hebben, ze discreet zijn geweest. Hij betoogt vervolgens: *"Verzoeker is al zeven jaar samen met E.A.. E.A. werd door verwerende partij erkend als vluchteling omdat hij zijn familie vreest. Er wordt erkend dat er tussen E.A. en verzoeker een duurzame relatie bestaat die volstaat om verzoeker te kwalificeren als een gezinslid van E.A. voor wat betreft de toepassing van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker en E.A. willen trouwen. De familie van E.A. maakt reeds feitelijk de schoonfamilie uit van verzoeker. De afkeer van de familie van E.A. t.o.v. homoseksualiteit is visceraal. Het is een familie die staat op eer en mannelijke trots en geweld niet schuwt. E.A. heeft aangegeven dat hij meent dat zijn familie verzoeker zou vermoorden als ze zouden weten van hun relatie. "..."* (CGVS gehoor E., p. 5). *Op welke grond en om welke reden zou de familie van E. A. zich bij het stellen van daden van vervolging beperken tot E. A. en deze daden niet stellen ten opzichte van verzoeker, de levenspartner van E.A.? Waarom zou de familie van een homoseksuele man wél een bedreiging vormen voor het leven en de veiligheid van het homoseksuele familielid maar niet voor diens stabiele partner van hetzelfde geslacht? Waarom zouden ze daar de lijn trekken? Zouden ze die partner, i.c. verzoeker, dan niet zien als de externe bron van het 'leed' dat ze lijden, als de smet op hun eer? Of meent verwerende partij dat verzoeker, i.t.t. E.A., wél bescherming zou kunnen krijgen van de Libanese overheid? En zo ja, waarom? Deze vragen worden nog steeds op geen enkele wijze beantwoord. Het doet er voor deze beoordeling weinig tot niets toe of E.A. zijn vader een functie heeft bij de inlichtingendienst. Alleszins zou het onbegrijpelijk zijn dat de ongeloofwaardigheid van de functie wel doorslaggevend voor verzoeker zijn vrees voor vervolging en niet voor die van E.A. zelf. Verwacht verwerende partij dat iemand met een functie bij de inlichtingendienst zowel zijn eigen zoon zou vervolgen omwille van diens geaardheid als diens partner, maar dat iemand die niet bij de inlichtingendiensten zou werken meer zelfbeheersing zou hebben en enkel de eigen zoon zou vervolgen? De redenering van verwerende partij kan niet opgemaakt worden uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit die van E.A.."*

Met betrekking tot de toepassing van de Ahmedbekova rechtspraak betoogt verzoeker dat hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat zijn partner erkend werd als vluchteling, maar wel dat de vrees van zijn partner om vervolgd te worden door zijn familie zich uitstrekt tot verzoeker en hij om die redenen ook in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling. Het gaat volgens verzoeker, die verwijst naar paragrafen 50 en 51 van het voormeld arrest van het Hof van Justitie en paragrafen 31 t.e.m. 33 van de conclusies van de advocaat-generaal in deze zaak, niet om de toepassing van familie-eenheid, maar om het rekening houden met de bedreiging waar E.A. aan zou worden blootgesteld teneinde te bepalen of verzoeker zelf ook bedreigd wordt met vervolging. Hij beroept zich dus niet louter op zijn familieband met zijn partner die werd erkend als vluchteling. Er bestaat voor hem een risico op blootstelling aan vervolging door de familieleden van E.A. en een dergelijk risico wordt door de Uniewetgever per definitie aanzienlijk geacht. Hij stelt dat de regel is dat een gezinslid van een vluchteling louter door zijn verwantschap een aanzienlijk risico loopt op vervolging en dat het voor verzoeker veel verder gaat. Zijn gezinslid, E.A. riskeert immers vervolging door zijn familieleden op grond van zijn seksuele gerichtheid, wat zich onder meer uit in de gekozen liefdesrelatie met verzoeker die eveneens homoseksueel is en dus eveneens het voorwerp van afkeer vormt voor de familieleden van E.A..

Verzoeker meent dus dat het risico voor verzoeker meer dan aanzienlijk is, het staat immers zo goed als vast. Hij wijst er vervolgens op dat verwerende partij weliswaar opmerkingen heeft over de geloofwaardigheid van de functie van E.A.'s vader en de geloofwaardigheid van het incident maar zo betoogt verzoeker *"dit doet niets af aan de hoegrootheid van het risico op vervolging bij terugkeer, gezien bij de beoordeling van het risico op vervolging van E.A. verwerende partij zich over deze bezwaren heeft gezet. Indien verwerende partij meent dat E. A. wél vervolging door zijn familie riskeert, en zijn levenspartner geen vervolging door E.A. zijn familie riskeert, terwijl de aanleiding tot vervolging, hun gezamenlijke homoseksuele relatie en het risico op een erg gewelddadige reactie hierop door E.A. zijn familieleden, zich ook uitstrekt tot verzoeker, dan dient verwerende partij dit duidelijk aan te geven en uit te leggen. Er zijn in het administratief dossier actueel enkel aanwijzingen voorhanden dat verzoeker door zijn relatie met E.A. eveneens vervolging riskeert en dat hij zich bevindt in de situatie voorzien door overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn en dit risico op vervolging ook aanzienlijk wordt geacht. Er is daar niets automatisch aan. Verwerende partij kan dit in principe ook weerleggen, en kan aantonen dat er geen risico is, of dat het dermate beperkt is dat er niet tot het verlenen van bescherming kan worden overgegaan, of dat verzoeker toegang zou hebben tot effectieve bescherming, maar in de bestreden beslissing werd niet in die zin gemotiveerd. Verzoeker meent alleszins dat er wel degelijk een aanzienlijk risico bestaat dat hij vervolgd zou worden door E.A. zijn familieleden bij een terugkeer naar Libanon. Of E.A. zijn vader effectief bij de militaire inlichtingendienst of dergelijke werkt, en of verzoekers effectief betrappt werden door E. A.'s vader speelt daarbij, net zoals bij de beoordeling van de vrees die E.A. zelf heeft, geen doorslaggevende rol. Verwerende partij moet de inschatting maken van het risico voor verzoeker op vervolging in geval van een terugkeer naar Libanon."*

Verder argumenteert verzoeker dat verwerende partij niet aan de bezwaren van het vernietigingsarrest van de Raad is tegemoet gekomen. Zij herneemt immers de vernietigde beslissing en voegt toe dat zij niet betwist dat E.A.'s vader op de hoogte is van de seksuele geaardheid van diens zoon maar zij geeft niet aan of zij betwist dat E.A. zijn familie, inclusief zijn vader op de hoogte is van de relatie met verzoeker. Verzoeker meent dat het grondige onderzoek dat door de Raad gevorderd werd er niet is gekomen. Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot het risico vanwege E.A.'s vader in plaats van zijn familieleden en een cirkelredenering waarbij verwerende partij zich beroept op het feit dat ze geen geloof hecht aan sommige verklaringen van verzoeker en E.A.. zonder effectief te gaan beoordelen of verzoeker, net als E.A., riskeert door de traditionele-conservatieve broer, ooms en vader van E.A. vervolgd te worden. Hij stelt vervolgens dat het onredelijk, onbegrijpelijk en onlogisch is dat het laattijdige verzoek in België en de twijfels van verwerende partij over de verklaringen van E.A. en verzoeker over het incident en het profiel van diens vader in het geval van E.A. geen rol speelt om te erkennen dat hij vervolging door E.A.'s familieleden riskeert, maar wel doorslaggevend is in het geval van verzoeker om te stellen dat hij geen vervolging riskeert.

Onder verwijzing naar rechtsleer stelt verzoeker dat geloofwaardigheid bovendien op zich geen voorwaarde is om aanspraak te maken op erkenning als vluchteling en wijst er op dat de bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht deze is van de redelijke waarschijnlijkheid. Hij benadrukt dat de familie van E.A. verzoeker kent, en dat hij verantwoording zou moeten afleggen over waar E. is en waarom. Het zou voor de familie van E. niet moeilijk zijn om verzoeker te verdenken van een homoseksuele relatie en de oorzaak te zijn van diens vertrek. E.A.'s familie zou hem bedreigen en zelfs indien ze niet tot geweld zouden overgaan, zouden ze hem het leven bijzonder moeilijk kunnen maken door hem zwart te maken, bij werkgevers te outen, politie op hem af te sturen. Hij zou gezien worden als verantwoordelijk voor de seksuele identiteit van zijn levenspartner en diens vertrek. Verzoeker benadrukt dat E.A. heeft aangegeven niet enkel zijn vader maar zijn volledige familie te vrezen en de Raad gevraagd heeft niet enkel de vrees t.o.v. de vader maar ook de familieleden van E.A. te onderzoeken. Hij citeert E.A.'s verklaringen hierover (notities PO E.A., p. 15, 5, 11-12) en benadrukt het doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige karakter ervan. Verzoeker wijst er op dat zijn partner heeft verklaard dat diens vader al vermoedens had over zijn geaardheid en daarop toen hij nog kind was erg gewelddadig gereageerd heeft en dat zijn moeder geen contact meer met hem heeft uit schrik voor zijn vader. Hij besluit vervolgens: *"Dus er waren al vermoedens, verwerende partij geeft aan niet te betwisten dat E.A. zijn familie weet dat hij homoseksueel is, E.A. is vertrokken uit Libanon met verzoeker waarvan de familie van E.A. wéét dat het zijn 'zeer goede vriend' is, geen van beiden is al gehuwd. Het is niet moeilijk om conclusies te trekken. Eender wie die zowel E.A. als verzoeker kent en deze informatie heeft zal op zijn minst ernstige vermoedens hebben dat beiden een koppel zijn. En er kan ook niet verwacht worden van verzoeker dat hij, indien hij zou moeten terugkeren naar Libanon, zijn relatie met E.A. ontkent. En daarenboven verzoeker meent dat er geen serieuze redenen zijn om te twijfelen aan het incident waarbij verzoeker en E.A. betrappt werden."*

Tenslotte meent verzoeker dat er een aanzienlijk risico bestaat in geval van terugkeer naar Libanon dat hij alsnog het slachtoffer zou worden van vervolging door de Libanese overheden. Hij wijst er op dat artikel 534 van het Libanese Strafwetboek nog steeds van kracht is en wordt toegepast. Uit de informatie van

verweerder blijkt volgens verzoeker dat dit artikel wordt gebruikt om homoseksuelen te arresteren, te chanteren, vast te houden, aan mensonterende behandelingen te onderwerpen, te mishandelen en te laten veroordelen. Hij merkt op dat er een toenemend aantal arrestaties op grond van dit artikel plaatsvinden de voorbije jaren, dat standaard een hiv-test en drugtests worden afgenomen van gearresteerden uit de LGBTI-gemeenschap, dat homoseksuelen mannen in detentie te maken krijgen met mensonwaardige omstandigheden en vernederingen door de politie, en dat de progressieve, Libanese rechtspraak waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, nog steeds beperkt is, geen precedenterwaarde heeft en nog niet tot concrete veranderingen in de praktijk heeft geleid. Ook wijst verzoeker erop dat de Pride nog niet succesvol werd georganiseerd in Libanon en dat uit de eigen stukken van verwerende partij blijkt dat de verklaringen van verzoeker hierover correct zijn: de organisator werd opgesloten, de Pride gesaboteerd en mensen werden geïntimideerd. Vervolgens betoogt verzoeker dat: *“Verzoeker heeft, als minderjarige, al ernstige grensoverschrijdende feiten van geweld meegemaakt (zie pg. 12 van het gehoor van 3 december 2020 en pg 6 van het gehoor van 25 februari 2021). Opnieuw in een situatie van vernedering, van anale tests, van intimidatie en chantage gebracht worden maakt vanzelfsprekend vervolging voor hem uit.”* Het onderworpen worden aan medische of andere tests op grond van geaardheid is een vorm van foltering en mishandeling die internationaalrechtelijk verboden is, en het vastgehouden worden op grond van geaardheid (in correctionele of psychiatrische inrichtingen) maakt vervolging uit, aldus verzoeker. Hij betoogt tevens dat: *“Het is algemeen gekend dat de criminalisering van homoseksuele handelingen niet enkel voortvloeit uit expliciete wetgeving, maar ook uit te vage bepalingen rond openbare orde, de publieke moraal, etc die discriminatoir worden toegepast. Wanneer een LGBT persoon meer risico loopt om gerechtelijk vervolgd te worden op grond van inbreuken op de moraliteit kan dit volstaan om vervolging uit te maken: [...]”*. Verzoeker citeert hierover uit een rapport van de International Commission of Jurists. *“Refugee Status Claims Based on Sexual Orientation or Gender Identity, - A Practitioner's Guide”*, februari 2016, p. 139. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat het discriminerend en disproportioneel karakter van bepaalde daden een belangrijk element vormt bij de beoordeling of een daad al dan niet als vervolging kan beschouwd worden. Verzoeker vreest daden van lichamelijk en geestelijk geweld, hij vreest de discriminatoire toepassing van wettelijke, administratieve en politieke maatregelen, en een discriminerende vervolging en bestraffing. Verzoeker heeft ook verscheidene malen aangegeven dat het onmogelijk voor hen is als homokoppel samen te leven in Libanon, terwijl zij toen al de wens hadden te huwen. Niet alleen kunnen ze niet huwen in Libanon, ze kunnen er ook niet openlijk als homo leven. Verzoeker betoogt dat hij in angst leefde en dat een terugkeer naar Libanon zonder E. tot heel veel vragen zal leiden en een hoog risico op vervolging met zich meebrengt. Onder geen beding zal verzoeker bij terugkeer openlijk homoseksueel kunnen zijn. De subjectieve vrees voor vervolging is daarvoor te groot. Dit wil zeggen dat de behandeling die verzoeker te wachten staat bij terugkeer als het van hem afhangt er een is waarbij hij nooit zichzelf zal kunnen zijn en ernstige psychische problemen zal blijven ontwikkelen. Het verbergen van seksuele gerichtheid wordt in de literatuur gezien als een indicatie van de objectieve gegrondheid van de vervolging. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van A. Rigot, onderzoeker verbonden aan de Cyberlaw Clinic van Harvard, *“Digital Crime scenes: The Role of Digital Evidence in the Persecution of LGBTQ People in Egypt, Lebanon, and Tunisia”* van 7 maart 2022. Hij betoogt dat het risico dat hij aan dergelijke behandelingen wordt onderworpen zeer groot is, dat het risico op mensonterende behandeling van verzoeker, de toepassing van artikel 534 van de Strafwet op verzoeker, de gevolgen van een eventuele aanhouding en detentie en het gebrek aan effectieve bescherming niet wordt onderzocht of in aanmerking genomen en dat de desintegratie van het Libanese staatsapparaat en de nefaste staat van de economie en aantasting van het sociale weefsel en afhankelijkheid en kwetsbaarheid die dit zou meebrengen voor verzoeker evenmin in rekening werd gebracht. Hij wijst nog op het arrest B. en C. tegen Zwitserland van 17 november 2020 en stelt dat verwerende partij zich niet mag blindstaren op enkele vonnissen die geen precedenterwerking hebben. Verzoeker stelt dat uit de praktijk blijkt dat criminalisering van homoseksualiteit in Libanon nog toeneemt en dat in het administratief dossier, of er nu geloof gehecht wordt aan de job van Y.A. of niet, geen enkele informatie terug te vinden is die toelaat te stellen dat verzoeker voor zijn partner zijn familie veilig zal zijn en bescherming zal kunnen genieten.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikelen 48/3 en 4/5 van de Vreemdelingenwet; zo de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota van 7 juli 2022 neer waarin zij ingaat op het middel ontwikkeld in het verzoekschrift en volhardt in de motieven van de bestreden beslissing. Zij merkt onder meer op dat verzoeker niet ernstig kan volhouden dat hij zijn partner niet zou bevragen over de functie van diens vader, dat het louter beweerde confidentiële karakter van de werkzaamheden van Y.A. geen afdoende verklaring kan bieden voor verzoekers onwetendheid, hij louter blijft volhouden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas wat betreft de gebeurtenissen van 14 oktober 2017 en verzoeker geen enkele concrete indicatie heeft dat de vader van E. naar hem op zoek is en dat verzoeker dit ook in het verzoekschrift niet ontkent noch weerlegt. Zij benadrukt dat zij het weliswaar niet geloofwaardig vindt dat de vader van E. een hoogstaande functie bekleedt binnen de Libanese inlichtingendienst of het Ministerie van Defensie en evenmin dat verzoeker en zijn partner op 14 oktober 2017 op heterdaad betrapt werden door de vader van E, maar het wel aannemelijk acht dat de familie van E. op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid en dat E. om die reden, rekening houdend met diens verklaringen over zijn familiale achtergrond, erkend werd als vluchteling. Zij wijst er vervolgens op dat uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld, en dat waar het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat moet rekening worden gehouden met bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld, *in casu* er in hoofde van verzoeker een weerlegging is van een gedeelde vrees. Verwerende partij acht verzoekers betoog dat er van moet uitgegaan worden dat E.'s vader wel degelijk op de hoogte is van verzoekers relatie met E. speculatief en hypothetisch en herhaalt dat in dat geval niet kan worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat noch de vader van E., noch diens andere familieleden ooit stappen hebben ondernomen om verzoeker op te sporen of bij zijn familie te informeren of ermee contact op te nemen en dat hij zes maanden wachtte in België alvorens zijn vrees kenbaar te maken. Verwerende partij wijst er tenslotte op dat er een groeiende acceptatie is in Beiroet van homoseksualiteit en er een dynamische gayscene bestaat en het mogelijk is mits enige discretie om binnen beperkte kringen uiting te geven aan homoseksuele geaardheid, wat ook in het geval van verzoeker mogelijk was blijkens zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat*

in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift een origineel uittreksel van de burgerlijke stand en kopieën van verschillende pagina's van zijn Libanees paspoort voor. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee zijn identiteit en Libanese nationaliteit voldoende aantoonst en dat deze ook niet worden betwist door verwerende partij.

5.3. Verzoeker baseert zijn verzoek om internationale bescherming op zijn vrees om gedood te worden door de conservatieve familie van E.A., verzoekers partner, met wie hij een homoseksuele relatie heeft. Volgens zijn verklaringen heeft de vader van E.A. een belangrijke functie bij de Libanese inlichtingendienst en werden E.A. en verzoeker op 14 oktober 2017 op heterdaad betrapt door de vader van E.A., waarna zij moesten vluchten. De Raad verwijst naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing voor de samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze samenvatting wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad stelt met verzoeker vast dat verwerende partij de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet betwist en evenmin betwist dat verzoeker actueel een langdurige relatie heeft met E.A. die is begonnen in Libanon in 2015. Verwerende partij betwist evenmin dat de familie van E.A. op de hoogte is van diens seksuele geaardheid en neemt blijkens de bestreden beslissing aan dat de vader van verzoekers partner aanstoot neemt aan de seksuele geaardheid van diens zoon. Dit blijkt volgens de bestreden beslissing en de nota van verwerende partij de reden te zijn waarom verzoekers partner door verwerende partij werd erkend als vluchteling. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Gelet op uw partner zijn verklaringen betreffende zijn familiale achtergrond, en het gebrek aan contact met zijn achtergebleven familieleden, kan het CGVS ook niet uitsluiten dat uw partner een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn vader. Door toepassing te maken van het principe van ‘voordeel van de twijfel’ werd uw partner door de Commissaris-generaal erkend als vluchteling.”* Verder wordt door de verwerende partij niet betwist dat het asielrelaas van verzoeker verbonden is met het asielrelaas van zijn partner en wordt benadrukt in de bestreden beslissing dat *“uw partner erkend werd als vluchteling om redenen die verband houden met zijn individuele situatie, en meer in het bijzonder zijn familiale achtergrond”*.

5.4. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers partner niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van *“vluchteling”* en van *“persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In zijn vernietigingsarrest van de 11 maart 2022 wees de Raad er reeds op dat zowel overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn als het Hof van Justitie de term *“gezinslid”* hanteren en dat dit begrip niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk. Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip *“gezinsleven”*. Zoals reeds aangehaald worden *in casu* noch de homoseksuele geaardheid van verzoeker noch zijn partnerrelatie met E.A., die in België als vluchteling werd erkend, door de verwerende partij betwist.

Er moet rekening worden gehouden met het hoger vermeld vermoeden dat gezinsleden louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien zodanig kwetsbaar zijn voor daden van vervolging dat

dit een grond voor toekenning van internationale bescherming zou kunnen worden. Het gaat om een louter vermoeden dat in de individuele omstandigheden van elke zaak kan worden weerlegd.

Vooreerst stelt de Raad vast, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet baseert op het feit dat zijn partner als vluchteling is erkend, maar wel op het feit dat hij omwille van zijn relatie met E. vervolging riskeert door de familie van E..

Verwerende partij licht in de verweernota toe dat er in hoofde van verzoeker het vermoeden van “een gedeelde vrees” in het geval van verzoeker weerlegd is. Zij acht het niet geloofwaardig dat de vader van E.A. een hoge functie bekleedt binnen de Libanese inlichtingendienst of het Ministerie van Defensie en evenmin dat de vader van E.A. hen op 14 oktober 2017 in zijn huis in bed zou betrappt hebben. Wat de functie van E.A.’s vader betreft komt zij tot deze conclusie op basis van het gebrek aan kennis van zowel verzoeker als zijn partner over de inhoud van de functie van de vader van E.A., tegenstrijdige verklaringen van beiden over de rang van E.A.’s vader en het ontbreken van een begin van bewijs nu onder meer uit door hem voorgelegde foto’s niet kan worden opgemaakt dat het daadwerkelijk over de vader van E.A. zou gaan. De beweerde gebeurtenissen van 14 oktober 2017 worden in de bestreden beslissing opnieuw niet geloofwaardig geacht omdat het niet aannemelijk is dat, gezien het conservatieve milieu waarin E.A. leefde, verzoeker en zijn partner geen grotere voorzichtigheid aan de dag zouden leggen om hun relatie verborgen te houden en die plaatsen te vermijden waar er wel degelijk een risico op ontdekking was. Het wordt door verwerende partij bovendien opmerkelijk geacht dat de familie van E.A. na de gebeurtenissen van 14 oktober 2017 schijnbaar geen enkele moeite heeft gedaan om verzoeker en zijn partner te vinden, wat gezien zijn bewering dat de vader van E.A. een uitgebreid netwerk heeft waardoor hij iedereen kan opsporen, de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen versterkt.

De Raad is evenwel, na lezing van de door verwerende partij bijgebrachte notities van de persoonlijke onderhouds met verzoekers partner in het kader van diens asielprocedure, die in de Franse taal verliep, en verzoekers eigen verklaringen, geenszins overtuigd door de redenering van de verwerende partij. Vooreerst blijkt hieruit dat, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, de partner van verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader zeer discreet was over zijn functie en hier bijna niets over vertelde omdat het hem verboden was hier meer over te vertellen (notities PO E.A., 25 januari 2021, p. 6 en notities PO E.A., 10 mei 2021, p. 2-3). In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, is het naar het oordeel van de Raad niet onaannemelijk dat, indien E.A.’s vader daadwerkelijk een hoge functie had binnen de inlichtingendienst, hij dit niet besprak met zijn kinderen. Dat verzoekers partner, en dus bijgevolg ook verzoeker zelf hieruit afleiden dat verzoekers vader met gevoelige dossiers bezig was en in elk geval veel invloed had, is dan ook in de Libanese context niet onlogisch. Dat verzoekers partner hiervan overtuigd was, blijkt overigens uit het feit, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, dat verzoekers partner uitdrukkelijk verwees naar de vele connecties die zijn vader heeft binnen het staatsapparaat als reden waarom hij onmogelijk de Libanese ambassade kon contacteren om een identiteitsbewijs te krijgen (notities PO E.A. 25 januari 2021, p. 4). Verder geeft verzoekers partner een vrij accurate beschrijving van diens uniform (notities PO EA 10 mei 2021, p. 3). De Raad wijst er ook op dat volgens zijn verklaringen verzoeker de vader van E.A. weliswaar ontmoet heeft, maar dat redelijkerwijze kan aangenomen worden, indien de vader van E.A. bij de inlichtingendienst werkt, dat daarbij de functie van verzoekers vader, laat staan de inhoud ervan, nooit besproken werd.

Verzoekers informatie hierover was dus enkel gebaseerd op wat zijn partner hierover aan hem vertelde, en dat E.A.’s kennis hierover, zoals hierboven reeds aangehaald zeer beperkt is.

De Raad stelt vast dat er geen harde bewijzen voorliggen over de functie van de vader van E.A., noch over zijn rang en dat dit tot op zekere hoogte speculatief blijft. Evenwel kan de Raad niet om de vaststelling heen dat verzoekers partner werd erkend als vluchteling omwille van zijn gegronde vrees voor zijn vader. De Raad wees er in zijn vernietigingsarrest reeds op dat hieruit volgt dat verwerende partij E.A.’s familie als een actor van vervolging ziet en bijgevolg een zekere actieradius wordt toegekend om daden van vervolging te stellen, hoewel het om een particulier gaat. Verwerende partij betwist dit niet en de Raad wijst er ook op dat, aangezien E.A. werd erkend wegens zijn vrees voor vervolging door zijn vader, hieruit ook noodzakelijk blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat E.A. in Libanon geen bescherming tegen vervolging door zijn vader kan verkrijgen. Los van de vraag of het geloofwaardig is dat E.A. een hoge functie heeft binnen de inlichtingendienst, volgt hieruit dat verwerende partij E.A.’s vader minstens een positie toedicht die hem toe zou laten vervolgingsdaden te stellen ten aanzien van zijn zoon, zonder dat de Libanese autoriteiten hiertegen zouden kunnen optreden. Dit betekent ofwel dat E.A.’s vader wel degelijk een invloedrijke functie heeft in Libanon ofwel dat E.A.’s vader geen hoge functie heeft maar dat E.A., desalniettemin niet tegen zijn vader als particuliere persoon kan beschermd worden door de Libanese autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad acht verder de motieven in de bestreden beslissing inzake de gebeurtenissen van 14 oktober 2017, na lezing van het geheel van de verklaringen van verzoeker en diens partner onvoldoende draagkrachtig om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het tijdstip en de omstandigheden waarin dit incident plaatsvond, overeenstemmen met deze van verzoekers partner. Verder is de Raad van oordeel, na lezing van hun verklaringen, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij goede redenen hadden om ervan uit te gaan dat zij veilig waren in het huis van E.A. in weekends waarin de familie naar hun geboortedorp ging. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekers partner dat volgens hem de familie hem gewoonlijk liet weten indien zij vroeger wilden terugkeren *“C’était déjà arrivé qu’ils rentrent un samedi? Normalement, ils me disaient, quand ils voulaient rentrer avant. C’était la première fois qu’ils rentraient plus tôt par surprise »* (notities PO E.A., 25 januari 2021, p. 14). Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit verzoekers verklaringen zou blijken dat zijn familie niet de gewoonte had om hem op voorhand in te lichten wanneer zij naar de ouderlijke woning zouden terugkeren, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift dat verzoeker weliswaar nee antwoordde op de vraag *“liet de familie normaal weten of zij op de terugweg waren”* maar daar aan toevoegde: *“Het is de gewoonte bij hen: ofwel vertrekken vrijdag tot zondag ofwel zaterdag tot zondag”* (notities PO II, p. 13). Net daarvoor lichtte verzoeker overigens toe dat zij in een eerste periode wel heel voorzichtig waren, maar dat, omdat er een lange periode niets gebeurd is, zij minder oplettend werden (idem). Ook verzoekers partner verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn ouders van vrijdag tot zondag of van zaterdag tot zondag afwezig waren: *“ils partaient combien de temps en général? Vendredi samedi dimanche ou samedi dimanche. Parfois durant les fêtes aussi. Ils prenaient des jours en partaient pendant les fêtes. Quand ils partaient le week-end, ils rentraient toujours le dimanche ? Quand il n’y a pas les fêtes, oui dimanche soir, ou bien lundi matin »* (notities PO E.A., 25 januari 2021, p. 14). Uit de loutere vaststelling dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn partner, stelde dat de familie van E. hem niet op voorhand inlichtte, wanneer zij vroeger zouden terugkomen kan niet besloten worden dat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zouden zijn. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in deze een secundaire bron is en E.A. hiervoor uiteraard het best geplaatst is, nu kan aangenomen worden dat de familie van E.A. niet verzoeker zou verwittigen als zij in het verleden beslisten om vroeger terug te komen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zijn antwoord op de vraag of de familie normaal liet weten of zij op de terugweg verder duidt door het patroon aan te geven, met name dat het de gewoonte was om ofwel van vrijdag tot zondag of van zaterdag tot zondag weg te blijven, m.a.w. zij kwamen nooit terug op zaterdag. Gelet op de door verzoeker en zijn partner geschetste context, is de Raad van oordeel dat verzoeker wel degelijk aannemelijk maakt dat zij initieel wel voorzorgsmaatregelen namen en dat hun waakzaamheid gaandeweg was afgenomen omdat er al die tijd niets was gebeurd. Dat er geen goede alternatieven waren dan het huis van E.A. als ontmoetingsplaats wanneer verzoekers familie weg was, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, wordt door verwerende partij niet aan de hand van concrete elementen weerlegd.

Zoals reeds aangegeven werd verzoekers partner E.A. als vluchteling erkend door verwerende partij op grond van zijn vrees voor vervolging door zijn vader omwille van zijn seksuele gerichtheid. Hieruit blijkt in elk geval blijkt dat noch de laattijdigheid van het beroep, noch de onvoorzichtige houding van verzoekers partner, noch het feit dat men nooit naar verzoeker en zijn partner is komen zoeken bij verzoekers familieleden, in het geval van verzoekers partner werden weerhouden als reden om in het geval van E.A. geen toepassing te maken van het principe van het voordeel van de twijfel. Integendeel werd aan verzoekers partner het voordeel van de twijfel gegund en werd hij als vluchteling erkend omdat kan worden aangenomen dat zijn vader aanstoot neemt aan zijn homoseksualiteit. Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker en zijn partner zich op dezelfde feiten baseren en op het zelfde ogenblik een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de wijze waarop zijn partner de seksuele geaardheid van zijn zoon heeft achterhaald, met name de betrapting zoals door hen geschetst in oktober 2017, kan de Raad slechts vaststellen dat hiermee niet wordt gesteld dat in het geval van verzoekers partner geen geloof werd gehecht aan de gebeurtenis van oktober 2017, enkel dat niet wordt aangenomen dat E.A.'s vader hierdoor de seksuele geaardheid van zijn zoon heeft achterhaald.

Dat de familie van E.A. al die tijd geen inspanningen heeft gedaan om verzoeker op te sporen kan in de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak niet tot de conclusie leiden dat de familie van E.A. niet op de hoogte zou zijn van de relatie van verzoeker met E.A.. Hieruit kan immers niets anders worden afgeleid dan dat verzoekers familie niet actief werd gecontacteerd. Dit sluit niet uit, zoals terecht aangevoerd door verzoeker, dat op discrete manier werd geïnformeerd naar waar verzoeker zich bevindt en de Raad acht het in elk geval niet onaannemelijk dat een conservatieve familie in Libanon zich ervoor zou hoeden om veel ruchtbareheid te geven aan de zaak. Het lijkt in dit verband overigens evenmin

onaannemelijk dat de familie met de huidige situatie genoegen neemt zolang verzoeker en zijn partner niet terugkeren in Libanon en de familie-erf niet in het gedrang brengen. Dit betekent evenwel niet dat de familie even passief zou blijven ingeval verzoeker naar Libanon zou terugkeren.

Verder stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat de vader van E.A. en andere familieleden nu op de hoogte zijn van de seksuele gerichtheid van zijn E.A., dat verzoeker de vader van E.A. heeft ontmoet en dat verzoeker minstens gekend was door de familie van E.A. als een vriend waarmee E.A. regelmatig optrok. Bijgevolg kan, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, aangenomen worden dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker, die ondertussen al vijf jaar weg is uit Libanon en nauwelijks enkele dagen voor E.A. is vertrokken, in geval van terugkeer naar Libanon, minstens zal worden gepercipieerd als de persoon die weet waar E.A. zich bevindt. Gelet op het voorgaande, kan op basis van alle voorliggende elementen worden aangenomen dat de vader van E.A. op de hoogte is van de relatie tussen verzoeker en E.A.. Vermits E.A. werd erkend als vluchteling door verwerende partij omdat aangenomen wordt dat de vader van E.A. aanstoot neemt aan de seksuele geaardheid van zijn zoon, is de Raad van oordeel dat *in casu* wel degelijk een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker omwille van zijn relatie met E.A. zal worden gevisieerd door de vader van E.A. en andere familieleden.

5.5. De Raad wijst er verder nogmaals op dat het onderzoek van verzoekers vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling vereist. De Raad herinnert er aan dat hij gehouden is een *ex nunc* onderzoek te doen van de nood aan internationale bescherming van verzoeker en daarbij een beoordeling te maken van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van nationaliteit, aan vervolging of ernstige schade zal worden onderworpen. Bij de beoordeling hiervan moeten deze individuele en concrete omstandigheden *in casu* worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie van LGBTQI+ personen in Libanon. De Raad herinnert er in dit verband verder aan dat van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zich qua gedrag en dagelijkse handelingen terughoudend opstelt of zijn geaardheid verbergt om (verdere) problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C- 199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z, punt 76).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in vele lagen van de bevolking nog steeds een taboe rust op homoseksualiteit en er vele gevallen zijn van discriminatie en vervolging van homoseksuelen, hoewel er een LGBTQI+-gemeenschap bestaat in Libanon en er organisaties zijn ontstaan die opkomen voor de rechten van deze gemeenschap en ook diensten leveren aan LGBTQI+ personen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Beirut Pride sinds februari 2017 wordt georganiseerd en dit het grootste en enige LGBTQI+-evenement is in de Arabische wereld, stelt de Raad vast dat in het rapport van Proud Lebanon, "*Universal Periodic Review-Lebanon. The LGBTQI+ community in Lebanon*", toegevoegd aan het administratief dossier door verwerende partij, wordt gemeld dat in 2018 de organisator van de Beirut Pride werd gearresteerd en gedwongen werd om een verklaring te tekenen om alle LGBTQI+-gerelateerde evenementen te stoppen en dat in 2019 de Beirut Pride werd geannuleerd nadat religieuze activiteiten het evenement als immoreel bestempelden (Lebanon Proud, p. 6-7). Zo er uit de beschikbare landeninformatie een groeiende acceptatie zou blijken van homoseksualiteit in Beirut en een dynamische gay scene, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan dat dit in elk geval niet blijken uit de organisatie van de Beirut Pride.

Wel blijken er plaatsen te zijn in Beirut waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten, maar is daarbij discretie vereist. Verder is er sprake van een beperkt aantal progressieve vonnissen waarin Libanese rechtbanken in een aantal gevallen verdachten van homoseksuele handelingen hebben vrijgesproken en werd in een arrest van 2018 geoordeeld dat consensuele seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en niet als onnatuurlijk kan worden beschouwd en hebben tijdens de Libanese parlementsverkiezingen van 2018 een aantal kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534 van de Libanese strafwet, het artikel dat seksuele relaties verbiedt die "*in strijd zijn met de natuurwetten*". Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat artikel 534 van de Strafwet is afgeschaft. Niettegenstaande een aantal progressieve vonnissen werden uitgesproken, werden in de voorbije jaren nog steeds arrestaties gerapporteerd van LGBTQI+ personen op basis van artikel 534 en worden deze personen in geval van arrestatie in vele gevallen nog steeds geconfronteerd met mensonterende praktijken, zoals anale tests, en worden in strijd met privacy-wetgeving berichten en specifieke applicaties op mobiele telefoons gebruikt door de politie om personen in detentie te intimideren en hen hun seksuele geaardheid te doen bekennen om vervolgens te worden vervolgd en veroordeeld op basis van artikel 534 (Proud Lebanon, p. 5-6). Ook uit het door verzoeker bijgebrachte recente rapport van A. Rigot, "*Digital Crime scenes: The Role of Digital Evidence in the Persecution of LGBTQ People in Egypt, Lebanon, and Tunisia*" van 7 maart 2022 blijkt dat de wetgeving in Libanon LGBTQI+ personen nog steeds discrimineert, en dat nog steeds arrestaties van LGBTQI+ personen plaatsvinden en dat nog steeds effectieve gevangenisstraffen worden uitgesproken op basis van de homoseksuele geaardheid van de persoon in kwestie (p. 44). De positieve evolutie in de rechtspraak moet dus in perspectief worden

geplaatst. De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie weliswaar niet kan blijken dat er sprake is van groepsvervolging van LGBTQI+- personen in Libanon of dat kan worden gesteld dat elke LGBTQI+-persoon louter omwille van zijn of haar seksuele gerichtheid vervolging riskeert. Wel blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat deze personen in de Libanese samenleving nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van discriminerende behandeling, in geval van arrestatie kunnen geconfronteerd worden met mensonterende behandeling en dat homoseksuele handelingen nog steeds strafbaar zijn. Verzoeken om internationale bescherming van LGBTQI+-personen uit Libanon, zoals verzoeker, moeten dan ook met grote omzichtigheid worden beoordeeld. Dit is zeker *in casu* het geval, gelet op het feit dat verzoekers partner, E.A. omwille van diens vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid door verwerende partij erkend werd als vluchteling.

In casu werd hierboven reeds vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een homoseksuele relatie heeft met E.A. sinds 2015, dat verzoekers partner E.A. door verwerende partij werd erkend als vluchteling omwille van zijn vrees voor vervolging door zijn vader op grond van zijn homoseksualiteit en dat gelet op alle elementen in het dossier, kan aangenomen worden dat de vader van E.A. op de hoogte is van hun relatie. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukking gaf aan zijn angst dat een langdurige relatie te veel zou opvallen waardoor hij (en zijn partner) ontdekt zou worden (notities PO II, p. 3) en verklaarde hij dat het voor hem en zijn partner onmogelijk zou zijn om op een normale manier samen te leven en zich niet als een koppel zouden kunnen uiten (notities PO II, p. 7).

Verder verklaarde verzoeker weliswaar dat hij een paar keer kort naar clubs is geweest waar LGBTQI+-personen komen maar dat hij die te gevaarlijk achtte omdat iedereen er iedereen kent (notities PO, 25 februari 2021, p. 7). Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niet openlijk uiting gaf aan zijn homoseksualiteit in Libanon en zich gedwongen zag discreet te zijn over zijn seksuele gerichtheid, wat door verwerende partij niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Dat zijn ouders zijn seksuele geaardheid aanvaard hebben, in tegenstelling tot de familie van zijn partner E.A., doet hieraan geen afbreuk. Zo hieruit kan blijken dat hij niets te vrezen heeft van zijn eigen familie omwille van zijn seksuele geaardheid, verandert dit niets aan de bovenstaande analyse, waaruit is gebleken dat hij aannemelijk maakt dat de vader van E.A. op de hoogte is van hun relatie en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij door zijn vader gevisieerd wordt en hij, zich gedwongen zag, mede omwille van de familiale achtergrond van zijn partner E.A., zeer discreet te zijn over zijn seksuele gerichtheid.

Gelet op het geheel van verzoekers individuele omstandigheden en zijn relatie met zijn partner E.A., die als vluchteling is erkend omwille van zijn vrees voor vervolging door zijn vader omwille van zijn seksuele geaardheid, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over verzoekers land van herkomst, is de Raad van oordeel dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn seksuele gerichtheid in geval van terugkeer naar Libanon.

De Raad herhaalt dat de vader van E.A., ten aanzien van zijn zoon, door verwerende partij als een actor van vervolging wordt beschouwd waartegen zijn zoon geen bescherming kan krijgen vanwege de Libanese autoriteiten, aangezien verzoekers partner als vluchteling werd erkend omwille van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat de vader van E.A. en andere familieleden op de hoogte zijn van verzoekers relatie met E.A. en dat LGBTQI+-personen in Libanon nog steeds kunnen te maken krijgen met discriminerende behandeling en in geval van arrestatie door de politie met mensonterende praktijken. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, in zijn individuele omstandigheden, in geval van terugkeer naar Libanon wel een beroep zou kunnen doen op daadwerkelijke bescherming vanwege de Libanese autoriteiten tegen de bedreiging met vervolging door de vader van verzoeker wegens zijn familieband met diens zoon.

Verder blijkt uit het feit dat verzoekers partner werd erkend als vluchteling door verwerende partij, dat in hoofde van verzoekers partner geen intern beschermingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet weerhouden werd. De Raad is van oordeel dat gelet op het gegeven dat verzoekers vrees voor vervolging gebaseerd is op en voortvloeit uit zijn homoseksuele relatie met verzoekers partner en betrekking heeft op dezelfde actor van vervolging, de voorwaarden van artikel 48/5, § 3 voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoeker niet voldaan zijn. Verder stelt de Raad vast dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken dat er redenen zijn om aan te nemen dat één van de uitsluitingsgronden van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op verzoeker.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van

het Vluchtelingenverdrag omwille van zijn behoren tot een specifieke sociale groep kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET